

საქართველო, შენ ვინ მოეჯე შვილი გასაკვირებელი

საზარმეთის ქართული დიასპორის
გაზეთი

გამოდის 2002 წლის დეკემბრიდან

№13 (107)

ივლისი
2007 წელი

Ελληνικά

ქართული

აქცია ქართული ემიგრანტული სკოლის გასაძლიერებლად

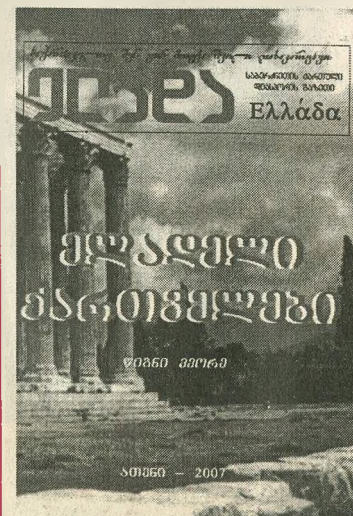
მამვალა მისხაძე

ათენის ქართულმა საკვირაო სკოლამ 2006-2007 სასწავლო წელი დაიბადა ჩააღივებ. ბევრ პროცესულ გამოხდომას გაუძლო როგორც ბერძნების, ისე ქართველების მხრიდან და ღირსეულად გადაიტანა კიდევც, შედა-გოგიური სინდისითა და სამშობლოსათვის ღირსეული მომავალი თაობის აღზრდის დაუძლეველი სურვილით.

რამდენიმე წელი პატარა ემიგრანტებისათვის ნაყოფიერი გამოდგა. რა თქმა უნდა, იმათთვის, ვისაც ნამდვილად სურს ქართული ფესვების შენარჩუნება. სკოლას ჰყავს მოსწავლეთა და მათი მშობლების შეგნებული, ემიგრანტულ ყოფაში გათვითცნობიერებული ბირთვი.

ახალი ქართული წიგნები ათენში

ჩანანერები და იმ ეროვნულ-მამულიშვილური ღონისძიებების ნაწილი, რაც საბერძნეთში ეწყობა საელჩოსა და რედაქციის ინიციატივით.

„100. დედა-ემიგრანტი“ მკითხველთა სამაგიდო წიგნად იქცა, რადგან იგი საბერძნეთში დროებით მცხოვრებ ქართველ ემიგრანტთა ყოფა-ცხოვრების პირუთენელი აღწერულია. თუმცა ერთმა წიგნმა ვერ მოიცვა ელადელი ქართველების ცხოვრება და სწორედ ამიტომ მომზადდა „100 დედა-ემიგრანტის“ მეორე ნაწილი - „ელადელი ქართველები“, რომელიც იგივე პრინციპითაა შედგენილი, როგორც მისი წინამორბედი და ათეულობით ქართველის შესახებ აუწყებს

აფხაზეთო, უენს ქუჩებზე სისხლის ლაქა ატყვია...

რას მტრობას დაუნებრებია, სიყვარულს უზენაბია

მტკივანი გულისა, რაც ბედმა გვარგუნა.

ჩემო ძვირფასებო, თქვენი ცხოვრება მაინც ზუსტყოფილია, რადგან თქვენი ცხოვრების თანამდევია დიდი სიყვარული. იგივეა გაძლების ელექსირი, ამ უსამართლო შრომაში სასწაულებს რომ შეგაძლებინებთ და სიყვარულის გაცემის ნიჭი, რომელიც უზვად დაგაბერტყათ ღმერთმა და რომელსაც მთელი ცხოვრება უშურველად უნანილებდით ყველას.

ბევრი რამ ითქვა, დაინერა, მაგრამ ბევრიც უთქმელი დარჩა აფხაზეთში მცხოვრები ხალხის ჭირვარამზე. დიდი უბედურება დატრიალდა, უამრავი ადამიანი ემსხვერპლა უსამართლო ომს, ხალხი ნელში გატყდა, ცხოვრების საუკეთესო პირობებით განებივრებულნი უსახლკაროდ დარჩნენ, უფსკრულისპირას აღმოჩნდნენ ფაქტობრივად, მაგრამ, ღვთის ძალით, სასწაულებიცი ხომ ხდება. და ადამიანებმა გამონახეს გზა ხსნისა, ეს კი იმ დროს გმირობის ტოლფასი იყო. სწორედ ამიტო-

შუმე აგრონომი გახლდათ, რომელიც საოცარი გულისხმეობებით ერთგულების და თანადგომის უნარით გამოირჩევა. მას ყველა ადამიანის საოცარი სიყვარული შეუძლია; ეს უბერებელი, სულით ნაზი, კოპნია ქალბატონი სასწაულებს ახდენს დღემდე, ამიტომაც გამორჩეულად გვიყვარს ყველას და მეც უსაზღვროდ მენატრება.

ჩვენ მეზობლები ვიყავით, მაგრამ რა გრძნობა შეიძლება აკავშირებდეს ადამიანებს გარდა მშობლიურისა, ისეთი, რაც ღრმა სულიერ ურთიერთობებს წარმოშობს და განავითარებს? სწორედ ამიტომაც ჩემთვის მეზობლობა ძალიან ძვირფასია.

მე მშობლები ადრე დაკარგე. გულახდილად ვაღიარებ. ობლობა ამ საუკეთესო ადამიანებმა თავიანთი მზრუნველობით არ მაგრძნობინეს. არ არსებობდა დღე, წუთი, საათი, რომ ისინი ჩემ გვერდით არ ყოფილიყვნენ საქმით, სულით, სიყვარულით... მაშინაც კი, როცა სულ მარტო დავრჩი, ჩემს სახლში მარტოს ერთხელაც

შრომა დამლელი, მაგრამ ნაყოფიერი. სწორედ ამის მაგალითია გოგი გაბუნას ოჯახი.

...ქალაქ დაუნოგავად იბომბებოდა. სარდაფებში გატარებული თვეების შემდეგ, ცხადი გახდა, რომ ოჯახები უნდა დაგვეტოვებინა და გამოგვეუღიყავით. ამ მძიმე მომენტში დატოვა სოხუმი მეუღლესთან ერთად გოგი გაბუნამ. მე ჯერ გადაწყვეტილება მიღებული არ მქონდა. ჩემი საუკეთესო მეზობლები მატარებლის ბაქნამდე გავაცილე, რომელიც ჩვენს სახლთან ახლოს უნდა გაჩერებულიყო. ჩემს მამობილს თავისი საცხე ოჯახიდან რამდენიმე ჩანთა და გაზის ბალონი წამოეღო. მეტი ვერაფერი ნახე წამოსაღები-მეთქი? - ხუმრობით ვუსაყვედურე, მაგრამ განა რომელიმე ჩვენგანი წარმოიდგენდა, რომ დიდი ხნით ტოვებდა მშობლიურ სახლს? ჩვენ ხომ მხოლოდ „ცოტა ხნით“ გამოვერდეთ იქაურობას...

ბოლოს შევიტყვე, რომ ბატონი გოგი მეუღლესთან ერთად დაბრუნებულა მიტოვებულ, მამაპაპისაოლ სახლში. მოახიზიდაო

გაოუთ დაოჩეილ მათ თახატოლებს საუკეთესოს პრზის მოსაპოვებლად ვინვეთ მომავალი წლისათვის! ბავშვებო! ნათელ მომავალს განსურვებთ მშობლიური ცის ქვეშ!

მამვალა მისხამი

და არიან აფასოთიდას ლტოლვილი ადამიანები დასაფასებელნი. ქართველებს ხელი და გული არ დაუკლიათ თავიანთი ლტოლვილი ახლობლებისათვის, ამ ერთიანად საფუძველგამოცლილ ქვეყანაში, ვისაც როგორ შეეძ-

ქალგატონი ლუსია და გატონი გოგი შვილიშვილთან ერთად ახალ ფუძეზე

განა რა უნდა მოხდეს, რა ძალა უნდა მოგვცეს უზენაესმა, რომ ოთხმოც წელს მიტანებულმა კაცმა, სახლის მშენებლობა წამოიწყოს, ალადგინო და მართო საოჯახო მეურნეობა სოფელში, შვილებს, შვილიშვილებს და საყვარელ ადამიანებს სოფლის ნობათი უგზავნო დღესასწაულებზე, სტუმრად მიიღო, გულიანად შეხვედ გამოვლულს, მნახველებს, და რაც მთავარია, იმედი იყო შენი ოჯახისა, ახლობლებისა (ჩემი თავიც მყავს მხედველობაში), მიუხედავად იმ

ლო, დახმარების ხელი განვიღო შეკონდა. სოხუმში ცხოვრობდა და მუშაობდა ერთი კარგი ოჯახი, რომელიც საკმაოდ განათლებული, შეძლებული და ავტორიტეტული იყო იქაურ საზოგადოებაში. ეს გახლდათ გიორგი (გოგი) გაბუნიას ოჯახი. გოგი გაბუნია პროფესიით ისტორიკოსია, შთამომავლობით აზნაური გახლავთ და ამითაც დიდად ვინწონებდით თავს. მისი უმშვენიერესი მეუღლე ლუსია გოგოლივილი პროფესიით მეგარე-

და მივასწია. სულ ერთად ვიყავით. და განა მარტო მე? - ჩემი სტუმრებიანად. ჩემი სოხუმში გამოირჩეოდა ახლომეზობლური ურთიერთობებით. ვცხოვრობდით ერთ პატარა ქუჩაზე სხვადასხვა ეროვნების ადამიანები, ქართველები, აფხაზები, ბერძნები, სომხები და ნათესავეებზე მეტად მეზობლებთან ვურთიერთობდით. იყო პერიოდი, როცა ეს სამეზობლო ერთად შენდებოდა, შვილებს ერთად ზრდიდნენ, ერთი სატყვივართ ცხოვრობდნენ და ერთმანეთს ეხმარებოდნენ. სიყვარულის და მონატრების ცრემლებს მგვრის ჩემი ძვირფასი მეზობლის ბონდო კვიტატინის ოჯახის გახსენება, მენატრება ის ბედნიერი წლები, როცა ერთ ოჯახად ვცხოვრობდით გოგუცა კვამილა, თინა ვეკუა, ბუთხუზ მალაკელიძე, ჟორჟ ვეკუა, აპალონ აბულაძე, ვახანების, კვარაცხელიების, ლომიძეების, კარტოზიების, ხორავეების, პერტაიების, ალხაზოვების ოჯახები. ყველაზე დიდი, რაც ჩვენ სოხუმში დავკარგეთ, მეზობლობის დიდი კულტურა და ურთიერთთანადგომა იყო. ეს სამაგალითო ოჯახები ერთად დასახლდნენ და ერთად დაეცნენ იმ საშინელი ომის დროს, მაგრამ სიცოცხლის სიყვარულმა ამ ბუმბერაზი სულის ადამიანებს შეუძლებელი შეაძლებინა. სიბერეგამწარებულმა ასაკოვანმა ადამიანებმა ყველა ღონე იხმარეს მდგომარეობის გამოსასწორებლად და შეამაყება, რომ ჩემი სამეზობლო დღესაც ფუნქცე დგას თავისი დაუღალავი შრომის წყალობით. აფხაზეთიდან ლტოლვილი თითქმის ყველა ოჯახის ბედი ერთი მძიმე ფურცელია საქართველოს ისტორიის შავბედიითი დღეებისა. რამდენი ლტოლვილიცაა, იმდენი მძიმე მოთხრობა დაინერება ალბათ. ჩვენს სამეზობლოს დღესაც უჭირს. ძნელია, უცებ გამოინახოს სიბერის დასაძლევე გზები, მაგრამ იგი არსებობს - ჩვილს შრომა სჯობს,

იქვე მცხოვრები დედაძაღვილიცის თხოვნისა, მაინც გადაწყვიტეს სხვების შეუფინროვებლად მამაპაპული კერა გაეცოცხლებინათ და სასწაულიც მოახდინეს. მეზობელ-ახლობლებმაც ხელი წააშველეს, გახოვილ-დანვრილშვილებულმა ერთადერთმა ქალიშვილმაც და ასე თუ ისე, მოენწყენ. თუმცა სახლის სიძველის გამო საჭირო გახდა ახლის აშენება და აი, ოთხმოც წელს მიტანებულმა მოსიყვარულე ადამიანებმა ერთ თვეში სახლიც აიშენეს და სტუმრადაც დაგვაპატიეს... ეს ძალიან დიდი გამარჯვებაა და მინდა, მივულოცო მათ ეს. ეს მართლაც ბრძოლაა სოხუმში დაბრუნებისათვის. და დაე, მალე ის ბედნიერი დღეც მიმელოცოს მათთვის, როცა თავიანთი მიტოვებული სახლ-კარის აღდგენას შეძლებენ. მინდა მადლობა ვუთხრა მათ იმ დიდი სიყვარულისათვის, რომელსაც გულით ატარებენ და იმ შრომისათვის, რომელსაც დაუღალავად ეწევიან. მათთან ერთად სოფელში დაბრუნებულა სოხუმელი პედაგოგი ნელი დავითაიაც, რომელმაც ასევე გააცოცხლა მამაპაპისეული ოჯახი. ახალი სამეზობლო თურმე ძველ ტრადიციებს არ ივიწყებს და ერთმანეთის ცხოვრებით ცხოვრობენ და შრომობენ. მინდა დიდი სიყვარული გადავცე და ბოდიში მოვუხადო მათ, რომ საჭირო ყურადღებას ვერ ვაქცევ. ისინი ჩემი იმედებიც არიან, მათში ჩემს მშობლებს ვხედავ, მშობლებს, რომლებიც მუდამ შვილებზე ზრუნავენ და სამაგიეროდ მხოლოდ მათ კარგად ყოფნას ითხოვენ. მინდა დღეგრძელობა ვუსურვო მათ, რადგან დარწმუნებული ვარ: სანამ საქართველოს ასეთი მოქალაქეები ეყოლება, მომავალ თაობას მუდამ ექნება ის მყარი საძირკველი, რაზეც ხვალის - ერთიანი, ბედნიერი და ღირსეული სამშობლო უნდა აშენოს.